

ningen er, at vi skulle skaffe en saadan Myndighed. Det blev i alt Fald en temmelig umyndig Myndighed, der ikke har nogen Mening i dette Spørgsmaal, hvorom alle Mennesker, jeg har talt med, nu efterhaanden have dannet sig en Mening. Det er et Punkt, hvori jeg er meget betænkelig. Nu ville de Herrer maaske svare: Ja, men vælg efter bedste Evne en saa honnet Mand som muligt, lad ham være salgsvendig eller ikke salgsvendig! Ja, det er godt nok, hvis der ikke kom en Dommens Dag, om jeg saa maa sige, bagefter. Der er jeg atter ifølge Forhandlingerne bleven mere og mere betænkelig ved disse af mig allerede omtalte sproglige Udtryk, at Landstinget, hvis en Afstemning skulde vise en utvivlsom Stemning for en Afstaaelse, vil gaa ind paa Konventionen. Vi faa efterhaanden nogle ganske mærkværdige Forklaringer. En Afstemning, som skal være hemmelig, kan intet som helst andet vise end et Tal; det er fuldstændig umuligt. Hvis Afstemningen ikke var hemmelig, kunde man maaske veje og vrage hver enkelt Mand, der havde stemt. Man kunde maaske sige: Han der drikker, saa ham kan der ikke regnes med; der er en anden: han er ikke god ved sin Kone, han kan heller ikke regnes med. Saaledes kunde man paa forskellig Maade rette paa Afstemningens Resultat. Men naar den er hemmelig, er det ganske umuligt. Man vil f. Eks. kunne faa at se, at der kun møder 100 Vælgere. Jeg har ikke kunnet faa det at vide med Sikkerhed, men det er fortalt mig, at ved de almindelige Valg til Kolonialraadet derovre møder der aldrig mere end 16—17 Vælgere. Naar man er valgt med en Snes Stemmer til Medlem af Kolonialraadet, har man egentlig faaet et glimrende Tillidsvotum af Befolkningen. Ifald det nu skulde ske i dette Tillælde, at der kun mødte 100 Vælgere og stemte, hvad vilde man saa egentlig sige, ifald disse 100 Mennesker vare Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Tal netop omtrent er 100. Man kommer derfor ind i de største Vanskeligheder og Betæneligheder, naar man følger det Forslag, som Landstingets Flertal har fremsat angaaende Afstemning. Det blev sagt, at man egentlig burde spørge Kolonialraadene, men at man, da det nu ikke kan ske, bør spørge Vælgene. Dette er ingenlunde rigtigt. For det første hjemler Kolonialraadsloven ikke Kolonialraadet Ret til at give sig af med den Slags Anliggender, og det skete heller ikke i 1867. Dernæst

vil jeg saaledes som jeg tidligere har haft Lejlighed til at fremhæve, at der er en uhyre Forskel paa at spørge Kolonialraadene, hvor der sidder navngivne og ansvarlige Mænd, som gennem Pressen over for Medborgerne staa til Ansvar for, hvad de sige, og at spørge 366 unavngivne og uansvarlige Vælgere, hvoraf ikke en, navnlig naar der er hemmelig Afstemning, nogen Sinde senere skal staa til Ansvar nogetsteds. Det er i det hele taget Plebiscitets Begrundelse, det er deri det søger sin Styrke, at det skal henvende sig til de mange. Grundtanken i Plebiscitet, altsaa i en almindelig Folkeafstemning, er den, at man faar en Erstatning for, at de, der stemme, ere uansvarlige, og for, at de maatte ledes af forskellige uden for Sagen liggende Betragtninger, deri, at der er en stor Mængde. Deri ligger Grundmanglen ved at lade disse Vælgere til Kolonialraadene stemme, at de ikke ere en stor Mængde, men et meget ringe Antal, kun 366. Jeg har allerede bemærket, at man jo ikke ved, hvor mange der møder, og skal man dømme efter, hvad der hidtil er sket, vil der ikke møde mange. De Herrer kunne ganske vist svare, at her foreligger en saa vigtig og interessant Sag, saa indgribende i deres Ve og Vel, at Folk nok skulle møde. Jeg vil dertil sige, at ogsaa jeg tror, at der vil møde flere end ved de almindelige Valg. Men der er dog en Ting, som vil stille sig hindrende i Vejen derfor, og det er, at Vælgene ikke ere sikre paa, hvilken Betydning man vil tillægge deres Afstemning. Jeg vilde end ikke finde det besynderligt, om flere af de mere intelligente Valgere nægtede at møde, idet de sagde: Nej, naar vor Afstemning ikke skal have Betydning, naar vi i hvert Fald ikke ere sikre paa, at den har nogen Betydning, saa finde vi det ikke Ulejligheden værd at møde. I det hele taget, dette Punkt, at en fri Afstemning ikke kan ske, naar man først har vedtaget Traktaten, har neppe noget som helst paa sig, thi man maa skelne mellem det reelle og det formelle. Formelt er jo, hvad enten man først vedtager Traktaten eller ikke, Afstemningen fuldstændig fri ligesom her i Landstinget. Selv om der viser sig en fuldstændig utvivlsom Stemning for Afstaaelsen ved Plebiscit, er Landstingets Afstemning formelt ganske fri. Den formelle Frihed vil være til Stede, enten Landstinget vedtager Traktaten paa den Betingelse, at Afstemningen giver dem Medhold eller ikke. Og hvad angaar den reelle Frihed, kan jeg heller